

не би да се откъргятъ и други части отъ скалитѣ, които стърчаха надъ насъ и да стане нѣкоя пакостъ.

Току що преминахме „портата“, ето че предъ насъ се изпрѣчи единъ суходолъ, който трѣбва да преминемъ напрѣки. Той е изпълненъ чакъ до горе съ едри и дребни камъни, които сж се свличали отъ скалитѣ. Ходенето тамъ е много трудно. На мѣста краката ви затъватъ между по-ситнитѣ камъни, на друго мѣсто човѣкъ се подхлъзне и полита надолу. Случили ви се да стѣпите на камъкъ, който не стои здраво, лесно изгубвате равновесие и безъ здрави бастуни, може да паднете на всѣка крачка. Поради невнимание, а може би и отъ умора, г-ца Ч. се препъна и падна върху тази маса, която като че се оживи подъ нашитѣ крака. Понеже долътъ е стрѣменъ, тя не можа да се задържи и почна да се влѣче надолу. Раздвижи се наново като че цѣлата земя. А не сме тѣй близко до нея, та нѣма и какъ да ѝ помогнемъ. Уплашихме се да не полети съ главата надолу. Извикахме ѝ да държи краката си обтегнати и да гледа да ги опре о нѣкой по-голѣмъ камъкъ и да забива бастуна си, за да намали хлъзгането. Запазила самообладание, тя успѣ да се спре и изкочи отъ дола здрава и читава. Тукъ-тамъ си бѣ издраскала ржцетѣ и краката, но благодаримъ, че така лесно се спасихме.

Следъ като минахме пакъ по клека, скоро се отзовахме на пжтеката и по нея вече по-лесно слѣзохме въ долината на Бъндерица. Сега вече вървимъ по хубава пжтека и добиваме нови сили. Но ето, показва се и хижата. Точно на дванадесетъ часа ние поздравихме съ „добъръ день“ горския, който остана изненаданъ, когато компанията му каза, че както азъ, така и жена ми, сме могли да стигнемъ до върха.